

## FAKİRLİĞİN ANLAMI NEDİR? (5)

(...dünden devam)

İslâm, dünya nimetlerini değil, hırsı, göz doymazlığını, yasaklamıştır. Mü'min, Allah'a mütevekkil olur, O'ndan başkasına dayanmaz; cimri, hasut, kıskanç, kindar olmazsa, servet sahibi olması kötü değil, iyidir. Çünkü o, servetini Allah yolunda harcar, onunla, Allah'ın kullarının ihtiyacını karşılar. İmam Ebu Abdi'r-Rahmân es-Sülemî, atasından kalan büyük servetini, tasavvuf kitaplarını yazıp yaymağa ve yoksulların ihtiyaçlarını karşılamağa harcamıştır.

İhtiyacı karşılayacak ölçüde mal olması, hiç olmamasından iyidir. Çünkü aç insan, marifet yoluna değil, ölüm yoluna gider. Ancak tehlikenin büyüklüğü açısından fakir, zengine göre tehlikeden daha uzaktır. Çünkü bolluktaki fitne, darlıktaki fitneden fazladır. Bundan dolayı Peygamber arkadaşları: *"Darlık fitnesiyle sınandık, sabrettik. Bolluk fitnesiyle sınandık, sabredemedik"* demişlerdir.

Genelde insan oğlunun karakteri böyledir. İstisnası çok azdır. Zenginlik, pek az kimse hariç, insanları azdırır. İnsan kendisini zengin, kimseye ihtiyacı yok görünce gurura kapılır. Hattâ kendisini Allah'a bile muhtaç görmediği için O'na kulluğa tenezzül etmez. Yüce Allah: *"Hayır, doğrusu insan, kendisini zengin görünce azar"*

(Alak: 6)

buyurmuştur.

Demek ki fakirin veya zenginin üstünlüğü, kalblerinin mala ilgisine göre değişir. İkisinin mala ilgisi eşit ise, dereceleri de eşittir. Ancak bu nokta, ayakların kayacağı bir noktadır. Bazen insan, kendisini çok zengin, belki de maldan müstağnî sanır ama mal sevgisi, içinde gömülü olabilir ve kendisi bunun farkında olmayabilir. Ancak mal elden çıktığı zaman içindeki mal sevgisi de ortaya çıkar. (İhya': 4/252-253).

\*\*\*